

ШЧЫРА,
МЕЛАДЫЧНА

З цікавасцю разгортваеш кожны новы зборнік песень. А са зборнікам Ул. Алоўнікава, які выйшаў у нашым выданні, вельмі вясела і цікава было пазнаёміцца, бо яго даўно чакаюць аматары музыкі, самадзейныя спевакі-салісты і харавыя калектывы. Усе яны ведаюць кампазітара Ул. Алоўнікава і спадзяюцца на яго талент.

Новы зборнік песень кампазітара «Даў слова — стрымай!» апрацаваны гэтага ж года. У яго ўключаны дванаццаць песень, розных па тэматыцы, па настрою, у большасці сваёй яркіх па меладэчнай мове.

Тэма грамадзянскага абавязку, вобраз сапэакага чалавека — напісаны сучаснік, яго думкі, справы, высоты ўдзелу мары — гэта найбольш характэрныя рысы песняў творчасці кампазітара. Але перш за ўсё хочацца звярнуцца да песень, у якіх Ул. Алоўнік працягвае распрацоўваць тэму Айчынай вайны.

У дні, калі ў нашай краіне шырока адзначалася 20-годдзе з дня пачатку Вялікай Айчыннай вайны, па радыё прагучалі песні Ул. Алоўнікава. Удзельнік вялікай народнай барацьбы, кампазітар яшчэ даўно пачаў работу над цыклам песень пра падзеі вайнаў года. Хто не ведае яго песень пра Заслонава, генерала Даватара, Гастэль, Івана Сітка, пра Брэсцкую крэпасць, «Ліхую песню»? Кампазітар застаўся верны сваёй тэме. У зборніку ёсць «Песня пра Карышчава» на словы А. Лазаньскага. Кампазітар стварыў вобраз бясстрашнага і мужнага чалавека.

Тэма вайны прысвечана яшчэ адна песня зборніку — «Партызанская паходная» на словы К. Кірзенкі. Для яе музыкі характэрныя выразны рытм фартэпальнага суправаджэння, якое ўяўляе алімпію, бесперапыннае патокам. Выразнасць, маршавасць уласцівы і для іншых, простага і лёгка запам'ятовага. Вельмі цікава песня «Варта» (словы Е. Лось). Апрацаваныя аб малалітых партызанках, аб яго нялёгкай службе на граніцы падлазкі ў выглядзе няжуката, стрыманага марша. Але слухачы ўспрымуць песню і як шчырае, шчодрое, лірычнае апавяданне, і як пазытыўнае малюнак чужой роднай прыроды, і як выжыванне партызанскага паўшэсця.

Самыя ж вялікія месца ў зборніку займае цыкл «Мае сучаснікі». Адна з песень гэтага цыкла «Аршанская старонка» (словы А. Русака) — успамін людзей няжукатнай прычыны, былых партызан пра легендарнага героя Заслонава. Мелодыя протая, рэльефная і выразная, яна лёгка запам'ятова. Аднак у «Аршанскай старонцы» адчуваюцца і інтэнсіўныя ранейшых песень кампазітара.

На верш А. Бацькіна напісана песня «Даў слова — стрымай!». Шырока, распеўная мелодыя запявае вельмі энергічна. Яна змяшчае чоткім мужчынскім прыпевам, музыка якога ўмяняе настрой улюбленай і інтэнсіўна чужойнай спру.

У новы цыкл уваходзіць і «Песня аўтазаводца». Яна была напісана кампазітарам спецыяльна па просьбе моладзі Мінскага аўтамабільнага завода. Ул. Алоўнік прынес яе на завод у верасні мінулага года. З таго часу моцная дружба звязала яго з моладдзю гэтага буйнейшага прадпрыемства.

У новы цыкл уваходзіць і «Песня аўтазаводца». Яна была напісана кампазітарам спецыяльна па просьбе моладзі Мінскага аўтамабільнага завода. Ул. Алоўнік прынес яе на завод у верасні мінулага года. З таго часу моцная дружба звязала яго з моладдзю гэтага буйнейшага прадпрыемства.

У новы цыкл уваходзіць і «Песня аўтазаводца». Яна была напісана кампазітарам спецыяльна па просьбе моладзі Мінскага аўтамабільнага завода. Ул. Алоўнік прынес яе на завод у верасні мінулага года. З таго часу моцная дружба звязала яго з моладдзю гэтага буйнейшага прадпрыемства.

А. КАКАВА.

ШЛЯХ МАЙСТРА

Нашы кінагледцы яшчэ мала ведаюць аб дзеячах беларускага кінематаграфічнага мастацтва і наогул аб яго развіцці, бо ў рэспубліцы пакуль што няма больш-менш значных прац, якія знаёмілі б іх з гісторыяй і творчай беларускага кіно.

Вось чаму пэўную цікавасць мае брашура Е. Л. Бондаравай «Ул. Корш-Саблін», выдадзена Таварствам па распаўсюджванню палітычных і навуковых дадзенаў Беларускай ССР. Брашура не прыцягвае на навуковае, манатрафічнае даследаванне. Яна напісана ў форме нариса-папулярна. Аўтар паказвае творчы шлях кінарэжысёра, дае агульны вобраз яго кінафільмаў, гаворыць аб тых цяжкасцях, якія даводзіліся перададзеным моладдзю беларускага кінематаграфіі.

У брашуры многа фактычнага матэрыялу. Аднак, дзякуючы ўдзялі кампазіцыі, нарыс партрэта не здаецца перагружаным фактамі.

Нарыс складаецца з дзесяці невялікіх частак. Кожная частка ахоплівае пэўны этап творчай дзейнасці Ул. Корш-Сабліна, а загалоўкі вызначаюць галоўны кірунак гэтых этапам.

У першай частцы «Здзяйсненне кіно» гаворыцца аб тым, якім шляхам Ул. Корш-Саблін трапіў у кінематаграфію. Дзесяцігоддзем інакшым прыйшоў ён у кіно. Многа даводзіла працаваць пад кіраваннем вядомых у той час дзеячоў савецкага кіно, пакуль адчуў сябе здольным да самастойнай творчай работы. Толькі ў 1928 годзе Ул. Корш-Саблін прыступіў да пастаноўкі свайго першага фільма на беларускай кінастудыі, якая базавалася тады ў Ленінградзе. З гэтага часу ён назаўсёды звязвае сваё з беларускім кінематаграфам.

Першы беларускі фільм «У агні нараджэння» расказваў аб вялікіх перамогах беларускага народа ў сацыялістычным будаўніцтве. Ён з'явіўся значнай удачай моладзюгага режысёра беларускага кіно.

Ул. Корш-Саблін адзін з першых у савецкім кіно ўзяўся за выра-

става рэспублікі. Кампазітар вынарашаў дапамагчы моладзі асвадаваць шэфства над мастацкай самадзейнасцю аўтазавода. Сустрачы з рабочымі слоў кампазітара вельмі многа. Жыццё, працоўныя будні іматэрыяльнага калектыву ўзабавілі яго творчую палітру. Вось талі ўзнікла ў Ул. Алоўнікава задума стварыць цыкл «Мае сучаснікі», у якім ён вырашаў адлюстраваць багаты душэўны свет людзей працы. Іх высокі маральныя якасці. Свой цыкл песень кампазітар прысвячае XXII'езду КПСС.

На заводзе, дзе многа таленавітай моладзі, Ул. Алоўнік знайшоў паста. Гэта стаялава Казімір Гіляхенгаўс. У савунахнаці з ім былі напісаны дзве песні. «Сябры, сябры, сябры!» дзе гэта песня, напісана паводле слоў кампазітара, не толькі і нават не столькі для выкавання на сцэне, колькі ў быту, у час аддчынку, у кругу таварышаў. Спраўды, песня вельмі сардэчная, задзішная, выразная і яркая па меладэчнай мове.

Напісаная на словы К. Гіляхенгаўс песня «Недзе ў пасёлку» — пачыночная, пранікнёная лірычная.

Цыкл «Мае сучаснікі» ў кампазітара паўнаўважна новымі песнямі. Створаны таксама песні «Пакаленні» на словы П. Пяччанкі, «Салігорская шахцёрская» на словы А. Русака.

Але вернемся да зборніка. Некаторыя песні, якія уваходзяць у яго, ужо вядомыя ў рэспубліцы. Самая папулярная сярод іх — гэта «Песня аб Мінску» на словы І. Пяччанкі. Я паўнаўважна яе з «Песняй аб Мінску» (словы К. Кірзенкі), якая ўвайшла ў папулярны зборнік.

У першай песні не было нахвальных, шчырага парываў пачуццяў, інтэнсіўнасці ў выяўленні горада, любімай роднай горада. Затое ў гэтай характэрнай для музыкі і тэксту новай песні аб нашай сталіцы. Невыпадкова пад музыку новай «Песні аб Мінску» маршавуюць калоны дамаўшчэў, яе ведаюць у самых далёкіх кутках рэспублікі.

У зборніку увайшоў ужо вядомы лірычныя песні: «Па-над лесам, па-над борама» (словы А. Русака), «Вечарам ясным» (словы К. Кірзенкі) і «Я люблю» (словы А. Русака). Апошнюю мы слухалі ў вынішнім Волгу — гэта кінафільм «Восемь лет вальсы». Наўрад ці варта было яе ўключыць у зборнік. Інтэлектуальны лад, гарманічная мова песні паўтараюць ужо многа разоў чулае.

І яшчэ аб адной песні: гэта — «Добры дзень». Пэат А. Русак напісаў для варыянтаў тэксту: першы — «Для прывітання гэсцей», другі — «Для выязных канцэртаў». І ў тым і ў другім песня ўспрымаецца як вясёлае, добраахвотнае прывітанне добрым сябрам. Кампазітар максімальна наблізіўся тут да народна-песеннага мелоды. Думаецца, што нашы канцэртныя брыгады з поспехам маглі б уключыць песню ў свае праграмы.

У новых песнях кампазітар звяртаецца зараз больш да тэм сённяшняга дня, яны напоўнены радасна-прыўжымым настроем, адчуваннем нашай чужойнай рэалітэ.

А. КАКАВА.

Новую канцэртную праграму рытууюць у гонар XXII'езду партыйнага і танцавальнага калектыва Рэчыцкага раённага Дома культуры Гомельскай вобласці.

На задку: удзельнікі хору выконваюць песню «Рэчыцкая лірычная».

Фота Е. Апанікі.

ІВАНОВА — КАСТРАМА

Рускі тэатр БССР імя М. Горькага зачынуў свае гастролі ў Іванове. Былі паказаны спектаклі «Антымістичная трагедыя», «Барабаншчыкі», «Двадцатая гадзіна», «Мёртвае хаткі» і інш.

Паралельна з паказам спектакляў у Іванове калектыв выязджаў у раёны і вёскі вобласці: у Фурманова, Шую, Камсамольск, Палех, Юж і інш., дзе паказана больш 20 спектакляў.

Івановы надзвычай цёпла сустрапі ўсе нашы спектаклі. Не менш цёпла сустрапі былі і ў раёнах. На ранішніх спектаклях у івановых дні прыязджалі калектывы з бліжэйшых калектываў. Калектыв праводзіў дзве вялікія творчыя сустрачкі з рабочымі і сельскімі івановымі тэатральнымі праграмістамі. Мы пазнаёміліся са звышнімі тэатральнымі, з новай тэхнікай вытворчасці, выступілі з канцэртамі ў цэхах.

Такія сустрачкі надзвычай прыяныя ўплываюць на творчыя справы калектыву, узабагаджаюць яго новымі ўражаннямі, думкамі. Наш калектыв у добрай творчай

форме, нягледзячы на напружаную гастрольную нагрузку. З націжым працам над асвадзненнем спектакляў «Выгнанне блудніцы». І. Шамякіна (рэжысёр народны артыст РСФСР В. Рэдзі), над індустрыяльнай рамона Ю. Германа «Адзін год» (рэжысёр заслужаны артыст БССР М. Співак). Калектыв спадзяецца выйсці ў Кастраме «Проводы белых націй» В. Панова.

Тэатр працуе таксама над спектаклем «Матухна Курж і яе дзеці» Б. Брэхта.

Гастролі ў Кастраме калектыв пачынае сёння спектаклем «Антымістичная трагедыя». Вялікую ўвагу і штодзённую дапамогу выказваюць нам мясцовыя партыйныя, савецкія, арганізацыйныя, абласныя ўпраўленні культуры. Абласныя газеты шырока асвятляюць нашу працу, змяшчаючы рэцэнзіі на спектаклі, даючы выключна высокую ацэнку як спектакля, так і асобным выканаўцам.

А. АБУХОВІЧ, народная артыстка БССР.

Справа гонару
Тэатра

Заканчваюцца гастролі ў Мінску Тэатра імя Я. Коласа. Беларускія тэатральныя таварыства ўзяло сабе за добры звычай падаглядаць гастролі драматычных калектываў у Мінску абмеркаваннем паказаных спектакляў.

Дзімні тут быў наладжаны падрабязны разгляд спектакляў, нашых вішнёвых гасцей, у якім прынялі ўдзел маскоўскія тэатральныя крытыкі Л. Жукава і Б. Емяльянаў.

Або яны ў сваіх выступленнях выніліся тым, што гастролі каласавалі, прайшлі ў Мінску з поспехам, які абумоўлены ў першую чаргу ўдзелам рэпертуару. Сярод іншых тэатр прывёз два спектаклі, пастаўленыя на п'есах беларускіх драматургаў, — «Выгнанне блудніцы» І. Шамякіна і «Збеглены сын» (Лявоніха) П. Дзілава.

Але справа не толькі ў самім факце пастаноўкі гэтых п'ес, справа ў тым, што пастаўленыя спектаклі маюць прычыноўнае значэнне для беларускага тэатральнага мастацтва.

У п'есе і спектаклі «Выгнанне блудніцы» (рэжысёр Б. Браганаў), на думку крытыкаў, найбольш сама істотная частка нашых дзён — фарміраванне камуністычнай маралі ў людзей пашчага часу. Драматург і тэатр дамагліся поспеху ў вырашэнні галоўнай задачы савецкай драматургіі. Цэнтральнымі вобразамі спектакля з'яўляюцца становочыя героі сучаснасці — пэат Габорка ў таленавітым выкананні Ф. Шамава і малодзая каласіцы Галі (Я. Яленскага). Праўда, Ф. Шамаў крыва абстаўку вобраз Габоркі, а рэжысёр і мастак не закілілі яго вобразна-эстэтычна, апрагнуўшы Габорку ў нецямны, не тэатральны гарнітур.

І тут крытыкі зробілі вельмі слушнае заўвагу аб тым, што савецкая п'еса, вобраз савецкага чалавека на сцэне мае права на яркую, цікавую тэатральнасць. Многія думалі, што тэатральнасць уласцівая толькі шпісільным спектаклям, а калі ставілі савецкую п'есу, рэжысёры чамусьці менш за ўсё дбаюць аб прывабы, захавалі тэатральнасць, без якой наогул няма савецкага мастацтва. Там не менш вобраз Габоркі цікавы тым, што ён жыве спраўдана творчым жыццём, без надрыўу, раздвоенасці і дэкаратывнасці.

Ён актыўны, наступальны па сваёй сутнасці, і гэта надае яго характару адметныя рысы сучасніка.

Менш задаволены выступаўшымі вобразамі Леаніда Яніскава і Яўгенія Лямбяртова. Калі Леанід чалавек таленавіты, нават у біяграфічнай навуцы, з шырокімі творчымі пачаткамі і жыццёвымі інтэрэсамі, то яго ўдзельніцасці ў Яўгенія Лямбяртова пачаткі былі грунтаваныя на нейкай іншай аснове, чым гэта казана ў п'есе і спектаклі. У спектаклі ж Леанід — чалавек здоронены і мала цікавы, а любоў яго

да Яўгеніі — простае захватленне прыгожай жанчынай.

З любоўю і майстэрствам зроблены і спектаклі вобразы каласікаў — Галі (Я. Яленскага), дзеда (А. Ільінін), машы (А. Лагоўскага) і інш. Яны надаюць спектаклю светлы, аптымістычны тон, прыўзняты і адчуванне радасці каласнага жыцця.

«Выгнанне блудніцы» — адзін з лепшых спектакляў гастрольнай праграмы каласавалі.

Не менш цікавую размову выклікаў і спектакль «Збеглены сын» (рэжысёр Ю. Шарбакоў). Л. Жукава і Б. Емяльянаў таксама далі яму ў сваіх выступленнях становочы ацэнку як прычыноўнай «яе беларускага тэатральнага мастацтва. Адзначана многалінаўнасць, якая не паказалася драматургіі п'есы, а надалі яе істотна больш поўную карціну жыцця беларускага сялянства пасля прытоў.

У п'есе ёсць цікавыя характары (Лявоніха, Явоніха, Юрка, Марыся, яе бацька, паніч, ураднік, вайт, дзевер і інш.), вельмі добра пастаўлены народныя сцэны, арганічна ўвабляюцца ў дзеянне музыка, песні, танцы.

Спектакль адметны вялікай колькасцю акцёрскіх удач.

Разам з тым Б. Емяльянаў зазначыў, што сама п'еса не паказалася істотна нехалопаў, Ей, напрыклад, нешта гістарычна. Сяліне, паказаныя ў п'есе, не зусім адпавядаюць эпосе сямідзесятым годам XIX стагоддзя.

Дададзеныя праніклівавалі яшчэ два спектаклі, паказаныя тэатрам у Мінску. Гэта «Заводскія хлопцы» (рэжысёр Ю. Собалеў) і «Сержант міліцыі» (рэжысёр Б. Браганаў).

Адначасна, што тэатр актыўна працуе над сучасным рэпертуарам, дакладчыкі выказалі слушнае думку: не кожная п'еса аб сучаснасці — спраўда счасная. У некаторай меры гэта мае дачыненне і да адначасных спектакляў. Праўда, абадва яны пастаўлены прафесійна на дакладна, размеркаванне акцёраў па ролях правільна, глядзячыя яны з цікавасцю. Але гэтым п'есам не істотна, што не глыбока па сваёму зместу. Моладзь у іх казана павярхоўна, у традыцыйна так званым «маладзёжным» п'есе, дзе збавасць часам выдаецца за аптымізм, а пустая лёгкадумнасць — за жыццёрадаасць.

Тэатр прыклаў шмат намаганняў, каб напоўніць спектаклі жыццём, і яму гэта ў асноўным удалося. Ёсць асобныя цікавыя вобразы, адчуваюцца атмасфера дружына камсамольскага калектыву, заклапочанасць лёсам сваіх таварышаў. Але гэта мала для глыбокага паказу сённяшняга моладзі.

У абмеркаванні прынялі ўдзел Я. Рамановіч, П. Левашоў, галоўны рэжысёр Тэатра імя Я. Коласа Ю. Шарбакоў, дырэктар тэатра І. Дорскі, які да-

даваў дакладчыкам тэатра напіравленні XXII'езду партыі. Гэтыя поспехі ёсць і ў калектыве каласавалі, і тут вельмі важна, каб тэатр не заспакоіўся на дасягнутым, а змагаўся за высокі ўзровень мастацтва, быў ватарам у пастаўляючы жыццёва важныя праблемы, у стварэнні яркіх сцэнічных характараў савецкіх людзей.

Гэтую думку падтрымаў П. Левашоў, дадаўшы, што многія тэатры яшчэ не глыбока вырашавалі праблему сучаснасці ў сваіх спектаклях. І спектакль «Выгнанне блудніцы», на думку П. Левашова, атрымаў аднапалавым, а ў некаторых месцах недакладна акцэнтаваны.

І. Дорскі і Ю. Шарбакоў гаварылі аб творчых шляхах каласавалі тэатра. Асноўная яго лінія — гэта стварэнне народнага характараў і вобразу, лінія, якая пачынае яшчэ з пастаноўкі п'ес «У пушчах Палесся», «Вайна-вайна», «Ісцерак», «Чалавек з ружом», і працягваецца зараз у спектаклі «Наваляная будзь» і іншых праграмах спектакля.

З прамога абмеркаванні выступіў міністр культуры БССР Р. Я. Кісялёў. — Гастролі тэатра, — сказаў т. Кісялёў, — у гэтым годзе гаварылі адалаванні, і можна гаварыць аб іх становочых выніках. За мінулы сезон тэатр зрабіў пэўны ўклад у развіццё мастацтва рэспублікі. Выраслі кідры акцёраў, калектывы, істало больш цікавымі на тэатральна паказаным рад добрых спектакляў.

Тав. Кісялёў вылучае сярод іх «Выгнанне блудніцы» і «Заводскія хлопцы», які найбольш удавалі і цікавыя, раіць тэатру і надалей галоўную ўвагу звяртаць на работу з беларускімі аўтарамі, пастаўляючы перад сабой задачы стварэння ў першую чаргу спектаклі аб сучаснасці.

Беларускія тэатральныя таварыства і надалей, відаць, будзе практыкаваць такія абмеркаванні. Ёны, бачна, асабліва карысныя, але абмеркаванні прынеслі б яшчэ большую карысць, калі б не былі такімі калектывамі. Таварыства мае шырокі магчымасці арганізаваць гэтую працу больш змястоўна і цікава. Вядома, што на спектаклі каласавалі ў Мінску прыязджалі каласіцы, прыходзілі цэлыя рабочыя калектывы. Чаму б той жа самы спектакль «Выгнанне блудніцы», напрыклад, не абмеркаваў з гледачамі якога-небудзь бліжэйшага каласа, а «Заводскія хлопцы» — на заводзе.

Неабходна таксама запрашаць на абмеркаванні больш пісьменнікаў, крытыкаў, прадстаўнікоў грамадскіх.

Паспрабуйце цалер высветліць, ці ўсе лагічна і ў трактоўцы вобразаў пачыналі цэха Кашына. Мы ўжо гаварылі, што гэта шантажнік, правакатар, які гатовы паклініцца на сумленныя пачуцці, ап'яўчае іх лепшым пачуццям. А ў імя чаго? Аўтар казана не тады пачаў у імя свайго ўласнага мяшчанскага добрабыту. Дзея гэтага ён астольвае штурмаўшчыну, захочае рэалізаваць настрой адсталых рабочых, не дае разгараць рашыналізатарам і вынаходнікам. Яму здаецца, што без штурмаўшчыны, аўрава, пахліствання перад дырэктарам і грубай лаянкі з рабочымі парашуцца завалены на заводзе парадка, і ён, Кашын, стане тут лішнім чалавекам. А калі гэта так, то трэба ўсім сілам абараняць свае пазіцыі, знойдзіце іх перад імі. Аўтар казана не тады пачаў у імя свайго ўласнага мяшчанскага добрабыту. Дзея гэтага ён астольвае штурмаўшчыну, захочае рэалізаваць настрой адсталых рабочых, не дае разгараць рашыналізатарам і вынаходнікам. Яму здаецца, што без штурмаўшчыны, аўрава, пахліствання перад дырэктарам і грубай лаянкі з рабочымі парашуцца завалены на заводзе парадка, і ён, Кашын, стане тут лішнім чалавекам. А калі гэта так, то трэба ўсім сілам абараняць свае пазіцыі, знойдзіце іх перад імі. Аўтар казана не тады пачаў у імя свайго ўласнага мяшчанскага добрабыту. Дзея гэтага ён астольвае штурмаўшчыну, захочае рэалізаваць настрой адсталых рабочых, не дае разгараць рашыналізатарам і вынаходнікам. Яму здаецца, што без штурмаўшчыны, аўрава, пахліствання перад дырэктарам і грубай лаянкі з рабочымі парашуцца завалены на заводзе парадка, і ён, Кашын, стане тут лішнім чалавекам. А калі гэта так, то трэба ўсім сілам абараняць свае пазіцыі, знойдзіце іх перад імі. Аўтар казана не тады пачаў у імя свайго ўласнага мяшчанскага добрабыту. Дзея гэтага ён астольвае штурмаўшчыну, захочае рэалізаваць настрой адсталых рабочых, не дае разгараць рашыналізатарам і вынаходнікам. Яму здаецца, што без штурмаўшчыны, аўрава, пахліствання перад дырэктарам і грубай лаянкі з рабочымі парашуцца завалены на заводзе парадка, і ён, Кашын, стане тут лішнім чалавекам. А калі гэта так, то трэба ўсім сілам абараняць свае пазіцыі, знойдзіце іх перад імі. Аўтар казана не тады пачаў у імя свайго ўласнага мяшчанскага добрабыту. Дзея гэтага ён астольвае штурмаўшчыну, захочае рэалізаваць настрой адсталых рабочых, не дае разгараць рашыналізатарам і вынаходнікам. Яму здаецца, што без штурмаўшчыны, аўрава, пахліствання перад дырэктарам і грубай лаянкі з рабочымі парашуцца завалены на заводзе парадка, і ён, Кашын, стане тут лішнім чалавекам. А калі гэта так, то трэба ўсім сілам абараняць свае пазіцыі, знойдзіце іх перад імі. Аўтар казана не тады пачаў у імя свайго ўласнага мяшчанскага добрабыту. Дзея гэтага ён астольвае штурмаўшчыну, захочае рэалізаваць настрой адсталых рабочых, не дае разгараць рашыналізатарам і вынаходнікам. Яму здаецца, што без штурмаўшчыны, аўрава, пахліствання перад дырэктарам і грубай лаянкі з рабочымі парашуцца завалены на заводзе парадка, і ён, Кашын, стане тут лішнім чалавекам. А калі гэта так, то трэба ўсім сілам абараняць свае пазіцыі, знойдзіце іх перад імі. Аўтар казана не тады пачаў у імя свайго ўласнага мяшчанскага добрабыту. Дзея гэтага ён астольвае штурмаўшчыну, захочае рэалізаваць настрой адсталых рабочых, не дае разгараць рашыналізатарам і вынаходнікам. Яму здаецца, што без штурмаўшчыны, аўрава, пахліствання перад дырэктарам і грубай лаянкі з рабочымі парашуцца завалены на заводзе парадка, і ён, Кашын, стане тут лішнім чалавекам. А калі гэта так, то трэба ўсім сілам абараняць свае пазіцыі, знойдзіце іх перад імі. Аўтар казана не тады пачаў у імя свайго ўласнага мяшчанскага добрабыту. Дзея гэтага ён астольвае штурмаўшчыну, захочае рэалізаваць настрой адсталых рабочых, не дае разгараць рашыналізатарам і вынаходнікам. Яму здаецца, што без штурмаўшчыны, аўрава, пахліствання перад дырэктарам і грубай лаянкі з рабочымі парашуцца завалены на заводзе парадка, і ён, Кашын, стане тут лішнім чалавекам. А калі гэта так, то трэба ўсім сілам абараняць свае пазіцыі, знойдзіце іх перад імі. Аўтар казана не тады пачаў у імя свайго ўласнага мяшчанскага добрабыту. Дзея гэтага ён астольвае штурмаўшчыну, захочае рэалізаваць настрой адсталых рабочых, не дае разгараць рашыналізатарам і вынаходнікам. Яму здаецца, што без штурмаўшчыны, аўрава, пахліствання перад дырэктарам і грубай лаянкі з рабочымі парашуцца завалены на заводзе парадка, і ён, Кашын, стане тут лішнім чалавекам. А калі гэта так, то трэба ўсім сілам абараняць свае пазіцыі, знойдзіце іх перад імі. Аўтар казана не тады пачаў у імя свайго ўласнага мяшчанскага добрабыту. Дзея гэтага ён астольвае штурмаўшчыну, захочае рэалізаваць настрой адсталых рабочых, не дае разгараць рашыналізатарам і вынаходнікам. Яму здаецца, што без штурмаўшчыны, аўрава, пахліствання перад дырэктарам і грубай лаянкі з рабочымі парашуцца завалены на заводзе парадка, і ён, Кашын, стане тут лішнім чалавекам. А калі гэта так, то трэба ўсім сілам абараняць свае пазіцыі, знойдзіце іх перад імі. Аўтар казана не тады пачаў у імя свайго ўласнага мяшчанскага добрабыту. Дзея гэтага ён астольвае штурмаўшчыну, захочае рэалізаваць настрой адсталых рабочых, не дае разгараць рашыналізатарам і вынаходнікам. Яму здаецца, што без штурмаўшчыны, аўрава, пахліствання перад дырэктарам і грубай лаянкі з рабочымі парашуцца завалены на заводзе парадка, і ён, Кашын, стане тут лішнім чалавекам. А калі гэта так, то трэба ўсім сілам абараняць свае пазіцыі, знойдзіце іх перад імі. Аўтар казана не тады пача

ЧАЛАВЕК У ЧОРНЫХ АКУЛЯРАХ

Жыве ў саўгасе «Рудзенскі» у Пухавіцкім раёне, чалавек, які хва-
рае на асобы від даль-
танізму. Зрок у яго та-
кі, што ў нашым багатым насыча-
ным цікавым і значым падзе-
ям жыцця ён бачыць адны толькі
недахопы, адназначна толькі чор-
ныя фарбы.

У адным з адзінаццаці саўгаса
пабудавалі клуб.

Былі пастух стаў аграномам.

Дзярка заканчвае заочна сель-
скагаспадарчую акадэмію.

У брыгадзе поўнаасноў механіза-
вана праца па ўборцы збожжавых.

Дзесяці, сотні, тысячы падоб-
ных падзей адбываюцца ўсюды,

радуноў сэрца нашых людзей,
прымушаных сельгаспрацаваць за
яро, каб павялічыць чытачам газе-
ты і часопісы чарговую радасную
паўну. А чалавек з сапсаваным
зрокам нічога гэтага не ўбачыць.

Яго ўвагу прыцягваюць адны
толькі недахопы. Толькі пра іх
спісваюць пуды паперы, піша ён
много год, запяр.

Заўваж гэтага чалавека Н. С.
Піскуноў. У свой час ён набываў усе-
саюзную вядомасць. Гэта пра яго,
Піскуноў, быў надрукаваны ў
1953 годзе фельетон у «Ізвес-
тностях». На нейкі час Піскуноў
прышчэпіў, моцна перажываючы сваю
скандальную славу. А потым зноў
узаяў за сваё.

Размаж «дзейнасці» Піскуноў
такі, што ён літаральна не дае
перадыху рэдакцыям многіх са-
юзаў і рэспубліканскіх газет, дзе-
сяткі розных арганізацый. У ад-
ной установе паклікаў на гэты
пісаніку Піскуноў і аказалася, што
важкіх яна ні мала ні мала —
адзіна кілаграм вясомасці прыдзе-
стае. А гэта была «прадэста-
нава» ўсёго толькі некалькіх тыд-
няў!

У Пухавіцкім райкоме партыі
мне паказалі дзве папкі. У адной
з іх пісьмы працоўных з усяго раё-
на. На другой папцы (яна трохі
меншая за першую) напісана:
«Пісьмы Піскуноў».

У нас існуе добрая звычка, па
якой на кожнае пісьмо працоўнага
своечасова рэагуюць. Гэтак у
вучэй нас Уладзімір Ільіч Ленін. І
мы свята следзім гэтакім зашто-
ваму правілу. Але занадта шчы-
ра людзі, падобныя Піскуноў, якія
завялічваюць спекуляцыю, у
сваё карысць мэтах. Гора таму
рэдактару, які па такой-небудзь
прычыне звабіўся і не паспеў
своечасова адказаць на чарговую
папкі Піскуноў! Вось які «раз-
нос» зрабіў Піскуноў рэдактару
аднаго рэспубліканскага часопіса:
«Таварыш рэдактар! Я напісаў на
ваша імя пісьмо... Прайшоў месяц,
а адказаў усё няма. Вы мяне вельмі
завялічвалі, што несумяшчальна
з кандай канстытуцыяй».

Пішчы работнікі і кішчым чла-
век Піскуноў клікае Калі-
стэву! Яго, бачна, знава-
лі! Між тым, у гэтым часопісе,
які ў дзесятках іншых друкава-
ных органах, добра вядома, што
за тлушча такая — Піскуноў.
Цэры броду вылівае ён ледзь не
штодзённа на дырктару саўгаса,
на брыгадзіраў, на ўпраўляючага,
на работчы, якія лічаць за ня-

шчасце працаваць з ім у адной
брыгадзе.

У большасці выпадках Піску-
ноў хлусіць. Вось ён напісаў піс-
мо ў рэдакцыю рэспубліканскай
газеты пра тое, што ў аддзяленні
саўгаса не паказваюць фільмы.

Паехалі, правярылі. І што ж?
Аказалася, што за два месяцы,
якія меў на ўвазе Піскуноў, у ад-
ной толькі вёсцы Калейнае, дзе
жыве аўтар папкі, было пака-
зана дзесяць фільмаў. Калі кіна-
механік Мікалай Данілавіч Лобач
даведаўся пра чарговую папкі-
ніцкае пісьмо Піскуноў, абурэн-
ню яго не было краю.

— Брахун, — сказаў ён, — свет
такі, каб даўно ў Калейнае я вязы
фільмы ў Калейнае. Сілай зацягну
на сянос гэтага папкінікі!

Аб тым, што ў пісьмах Піску-
ноў мала праўды, ведаюць усе. Там
не менш, раз пісьмо прыйшло ў
рэдакцыю або ва ўстанову, на яго
абавязкова трэба рэагаваць. І
дзесяці людзей пішуць, звоняць
па тэлефоне, адпраўляючы ў ка-
мандзіроўкі, трацяць дарагі час,
энергію, дзяржаўныя грошы, едучы
працягваюць «скарпі» Піскуноў.

Не так даўно ў Калейнае пры-
шчэпіў работнік абкома прафсаюзаў
работніцкай сельскай гаспадарчай
тэа. Рушчы. Правярыў і ўбл-
ніўся: няма ў пісанні Піску-
ноў праўды. Але што скажыць
работчы? І вось адбываўся скарп
дадзялення «Цэнтральнае». На па-
радак дня ставіла пытанне аб хо-
дзе вясновай сабы і пасадцы
бульбы. Зайшла размова аб пра-
цоўнай дысцыпліне. Перада мной
праталкоў сядзеў. Там чорным па
беламу запісана: «Дзесяціны ў
брыгадзе добра. Усе акуртаны вы-
ходзяць на працу і выконваюць
свае нормы. Азімным парувальні-
кам дысцыпліны ў вёсцы Піску-
ноў, які часта бачыў уважлівых пры-
чынаў не выходзіць на працу...».

А пасля к нам у брыгаду і на ад-
дзяленне прыязджаюць прадстаў-
нікі партыйных і прафсаюзных
арганізацый праявляць факты, пра
якія піша Піскуноў ва ўсе газеты
Мінска і Мінска. Піскуноў ска-
жае сапраўднае становішча справы
у брыгадзе. Не сумленны чла-
век, самавольна захапіў грамад-
скія сенакосныя ўгоддзі, якія
займаюць больш за палову ўсёй
зямлі ў вёсцы. Піскуноў кажа, што
працягвае сваё кар'еру, ён прада-
ваў сваім суседзям сена, якое на-
касіў на зямлях саўгаса. У сваіх
выступленнях работчы гаварылі,
што «пра Піскуноў прыцягваюць
да адказнасці, каб ён не адры-
ваў сваёй пісанай людзей ад
працы».

Дзесяць справядлівасці трэба ска-
заць, што калі-нік Піскуноў
піша пра факты, якія сапраўды
маюць месца ў жыцці. У саўгасе
не абходзіцца справа без недахо-
паў. Аб гэтым пішуць і будучы
пісьмы сумленны працаўнікі саў-
гаса. Пісьмы сельскіх карэспан-
дэнтаў дапамогуць гэтым недахо-
пам ліквідаваць. А што прымушае
пісаць Піскуноў? Які ў яго, так
скажаць, «творчы стимул».

Піскуноў патрабуе, каб
яго прызначылі ў саўга-
се тэс брыгадзірам, то
кладзешчыком, то
бухгалтарам. А калі гэ-
тае патрабаванне не зада-
вальняюць, ён патражае і
строчыць, строчыць, строчыць па-
клёпы.

Вось вытрымка з пісьма Піску-
ноў дырктару саўгаса
Тарасаву: «Аляксей Мікалаевіч! Я
празначыў мяне брыгадзірам у
Калейнае, але да гэтай пары не
атрымаў становішча адказу. У чым
справа? Я вас, азначна ніколі не
захапіў... Я выраб разам з бра-
тамі вашай жонкі Аляксеем і Мі-
хасем. Ваш песьня працаваў з маймі
бацькама на чыгуны...» Гэтае «гі-
старычнае» пісьмо захоўваецца ў
Пухавіцкім райкоме партыі. Зна-
мяніцкі ў ім словы «я вас ніколі
не захапіў». Піскуноў дае разу-
менне, што калі яго патрабаванне
не будзе задаволены, то ён «за-
чыпціць» дырктару. Напіша ва
ўсе інстанцыі пра тое, што дырктар
прадзіўсвет, хуліган і яго
трэба знішчыць з імяні з работы.
А пакуль ёсць сэнс «спрашчупаць»
дырктару, напамініць яму пра
блізкае сувязі — можа, Тарасаў
ключе на гэту вулчку. Дырктар
не клоніў. І Піскуноў абліў яго
брудам у дзесятках пісьмах, пасла-
ных у розныя арганізацыі.

Адночы Піскуноў, што называ-
ецца, намагаўся слабнкі. Значыць,
неразумна даверлівыя людзі,
якія дапамагалі яму ўлаважвацца
наменікам старэйшых членаў не іс-
пучага калісца «Першае мая».

Тут з'явіўся судзі. Піскуноў ні-
бы падманілі. Ён, як на чарадзей-
ства, перастаў пісаць.

Кіраўнік у Піскуноў атрымаў
нічымі. Давялося вызваліць яго
з гэтай пашалы. Тады кудысьці на-
меснік старэйшых зноў узвёў чар-
ныя ўсіх, хто толькі нападзёў
яму пад руку. Шкадуноў аб стра-
чанай пасадзе, ён доўга яшчэ да-
пісваў пад сваімі папкімі:
«былы намеснік старэйшых калісца».

Піскуноў гуляў. Часта, замест
таго, каб працаваць у брыгадзе,
ён ходзіць на саўгасе з сшыткам
у руках, збірае «матэрыялы».

Зараз, калі я пішу гэты радкі,
камусьці выліваюць камандзі-
роўку па «справе Піскуноў». На
пошце штампуюць канверты з
чарговым папкімі Піскуноў. У
розыных устаноў складаюць Піс-
куноў адказ.

А Піскуноў усё піша.

Я таксама атрымаў камандзі-
роўку «па справе Піскуноў». Я,
які многія мае папярэднікі, пра-
вараў, расследаваў, вывучаў «ка-
распаўсюджаную» дзейнасць Піс-
куноў. Мне хочацца думаць, што
дзяржаўныя грошы, якія я патра-
ціў на паездку ў саўгас «Рудзен-
скі», не прападуць дарэмна. Мо-
жа, працягнуць гэты артыкул.
Піскуноў, нарэшце, здыме чорныя
акуляры, праз якія ён глядзіць на
белы свет.

Ул. ВАРНО,
спец. карэспандэнт
«Літаратуры і мастацтва».

ПАМ'ЯЦІ ЖЕМІНГУЭЯ

У амерыканскім гарадку Сан-
Валі (штат Айдаха) у выніку на-
шаснага вытудку зніў Эрнест
Хемінгуэй. Пастала біцца сэр-
ца цудоўнага мастака слова, мук-
на чалавека, гуманіста, непры-
рымнага ворага фашызму і вайны.

Салдат, спартсмен, паляўнічы,
журналіст, вялікі пісьменнік, Хе-
мінгуэй пакінуў людзям кнігі,
якім у сусветнай літаратуры на-
лежыць адно з пачэсных месцаў.

Пісьменнік, складаны жыццёвы
і творчы шлях якога абарваўся
так трагічна, дарагі мільёнам чы-
тачоў таму, што ён чэсна і талена-
віта, з вялікім тэмпераментам і
праўдзінна тэрыя дзеля жыцця
на зямлі.

Савецкаму чытачу шырока вэ-
домы такіх яго творы, як раманы
«Фіеста», «Бякі», «Зоркі»,
«Смерць апоўдні», «Зярако»,
«Засні дзень», раздзелы з рамана
«Небасхіны лета», апавесці
«Мець і не мець», «Стары і мо-
ра», п'еса «Пятае калона», шмат-
лікія навалы, кнігі «Зялёныя
узгоркі Афрыкі», публіцыстыч-
ныя выступленні.

Нарадзіўся Хемінгуэй 21 ліпеня

1899 г. непадалёк ад Чыкага ў
сям'і ўрача. Дзеятнасці яго-
наго, у 1918 г. ён уступіў
добравольцам у італьянскую
армію. Там упэўніў і навучыў-
ся ненадзяжэ вайну. У пачатку

1920-х гг. Хемінгуэй
карэспандэнт аме-
рыканскіх і канад-
скіх газет у Еўро-
пе. У Парыжы ў
1926-х г. публікуе
першы раман —
«Фіеста» (на ўз-
ходзіць сонца).

Ужо сусветна вэ-
домым пісьменні-
кам Хемінгуэй ідзе
добрахотна зма-
ганне за іспан-
скую рэспубліку.

У гады другой су-
светнай вайны ён
— інаў ваякны
карэспандэнт. Пасля вайны боль-
шасе часу жыў паблізу Гавань
на Кубе, быў блізка знаёмы з Фі-
дэлам Кастра.

Хемінгуэй шмат пацярпеў.

Многа разоў ён быў паранены ў
часе вайны.
Адзін з удзельнікаў барацьбы
ў Іспанію, ад'ютант генерала Лу-
кача так пісаў пра Хемінгуэя: «Ён
любіў Іспанію і цудоўна ведаў
яе... Хемінгуэй быў
завялічанаю і
Большае частка яго
творчасці прысве-
чана Іспаніі, яе
прыродзе, яе на-
роду. Можна ска-
заць, што ён сам
напалавіў Іспа-
нец: іспанская мо-
ва — яго другая
мова, іспанскія
песні і танцы ён
ведаў як вучоны
фалькларыст. Ён
быў буйны ён, як
іспанцы, адчуваў
трагічную міста-
рыню...».

Яшчэ любіў ён Афрыку, цудоў-
на пісаў аб яе простых людзях.
Штат Айдаха таму і падабаўся
яму, што там ёсць мясціны, якія
нагадваюць Іспанію і Афрыку.

Сярод сваіх літаратурных на-

стаўніку Хемінгуэй называў Тур-
генева, Тэлстога, Дастаўскага,
Чэхава.

Ён меў вельмі любіваць у Савец-
кім Саюзе, да яго ў яго многа сяб-
роў сярод савецкіх пісьменнікаў.

Ён меў вельмі любіваць пра ку-
бінскую рэвалюцыю...

У сваёй прамаве «Пісьменнік і
вайна», сказанай у 1937 г. на
II кангрэсе амерыканскіх піс-
меннікаў, Хемінгуэй гаварыў як
пра цудоўны прыклад, дастойны
пераймання, — пра англійскага
пісьменніка-камуніста Ральфа Фок-
са, які загінуў у баях за Іспанію.

Войны пакідалі шрамы не толькі
на сэрцы Хемінгуэя. У яго былі
важныя рахункі да вайны. Таму
пэўна зраўнаў, яму ў 1948 г.
ён прапанаваў у першы ж дзень
важны расстрэльваць не зачыніў-
кай па прыгавору народа.

Там, якія праходзіць праз усю
яго творчасць, — чалавечая муч-
ня. За гэта і любіць пісьмен-
ніка чытачы ўсёго свету. А гэты
любіў — зэрка Бяссмерца Хе-
мінгуэя...

Ул. БРІДГ.

З СЭРЦАМ І ПЕРЦАМ

Літаратурныя пароды

ПРЫЗНАННЕ У ЛЮБЕ

Люблю цябе,
Мая старонка,
Вяжыць балышак,
Пыліць трохтока.

А. Дзежурнінскі.

Люблю цябе,
Мая старонка,
Вяжыць балышак,
Пыліць трохтока.

З-пад колаў пылу ірвешца
скруткам,
І тоне ў ім, нібы малютка,
40-тонны сямязавод.

Мяне расчулае да слёз
Сучаснае карэжынае біро.
Пыл усіяла кветкі, травы,
Палеткі покрывам густым.

Люблю ўлічкі а і пылу гаркава,
Гаркава пылу і бензадым.
Калі ж кучыцца хлост развесіць
Стары знаёмы ЗІС-110.

За ім пыліць я шмат гадзінь
То ў «Масквіцы», то ў «Лі-
Ку-ку»!

Завола лічыць звонка.
Пыліць балышак,
Вяжыць трохтока.

Родныя з'явы

(А. Русак)

Ранак духмяны.
Водар палыны.

Дзеўчына. Хлопец. Вясна.
Росныя травы.

Позірк ласкавы.
Дзмітрукі ў сэрцы струна.

Спеў саляўіны.
Хлопец з дзівачнай.

Месца павялае малады.
Важкі зоры.

Ціша. Прасторы.
У квецні млеюць сады.

Новая хата.
Снежань багаты.

(Час пралітае нязнак).
Песні. Гаворка.

Гучнае горажкі.
Тропце чачотку Русак.

Ягор КУДРЫЦКІ.

Новы клуб пабудаван на
торфапрадпрыемстве «40 год
БССР» Гродзенскай вобласці.
Акрамя прасторнай глядзельнай
залы, у ім ёсць фая, пакой для
бібліятэкі, работы самадзейных
гуртоў.

Пакат фільмаў аб перадавым
вопні ў сельскай гаспадарцы,
каласных мяях добра арганіза-
ван у Пінскім раёне. Толькі за
апошнія два месяцы на сцэле па-
стаўлена 28' сенаў сельгасгас-
падарчых фільмаў, якія праглед-
зелі 17,990 чалавек.

У калгасе Імя Суворава, «Свет-
лы шлях» перад пачаткам кіна-
сеансаў выступаюць з гутаркамі
спецыялісты сельскай гаспадаркі,
дзялячы вопытам перадавікі кал-
гасных вытворчасці.

Куставы семінар клубных ра-
ботніц Кобрынскага раёна ад-
быўся ў вёсцы Навасёлкі. Уздзель-
нікі яго разгучылі новыя песні,
танцы, гульні.

Куставы семінар сталі адной
з важнейшых форм метадычнай
дапамогі раённага Дома культуры
кіраваным сельскай мастацкай
самадзейнасцю.

Дзякуючы ініцыятыве работні-
ц РДК, значна палепшыўся рэ-
пертуар самадзейных калектываў,
актывізавалася іх работа.

У Мінскай гарадской біблія-
тэцы, якая носіць імя Янкі Купа-
лы, арганізавана выстаўка, пры-
свечаная 79-годдзю з дня яго на-
раджэння. Не тэматычныя полцы
кнігі Янкі Купалы на беларускай
і рускай мовах, крытычная літа-
ратура аб яго творчасці.

У кінатэатры «Цэнтральны» біб-
ліятэка таксама наладзіла высту-
поў твораў народнага паэта.

Апошнюю прэмію сезона —
камедыю Андрэа Мадэнка «Іа-
нонік на арбіце» паказаў Віль-
ноўскі акадэмічны тэатр драмы
Літоўскай ССР. Пастаноўку вы-
явілі галоўны рэжысёр тэатра,
народны артыст Літоўскай ССР
Ю. Рудзіскас.

Калектыв тэатра ўключыў
нову пастаноўку ў свой гастроль-
ны рэпертуар, з якім ён выязджае
ў раёны рэспублікі.

ЯНЫ КАЛЕЧАЦЬ ДЗЯЦЕЙ

Клуб камбіната бытовага аб-
слугоўвання запоўнены так, што
няма дзе ляжыць ўпасці. А народ
усё прырывае.

— Устаць! Суд ідзе, — аб'яўляе
народны суддзя тав. Сяргееў.

За сталом —пракурор, засядаю-
чы. На лаве падсудныя — дзве
яшчэ не старыя жанчыны.

— Разглядаеца справа грамад-
зянства Іванова і Салдаценка аб
пазбавленні іх права выхоўваць
сваіх дзяцей, — паведальнік суд-
дзя.

— У зале чуваць цяжкія ўдыхі. З
жаедам да дзяцей і нянавісцю да
іх мацяроў паглядзець людзі на
падсудных. Першы разглядаеца
справа Іванова.

— Чаму забараняеце дачыць ха-
дзіць на ўрок фізікультуры?

— Ісус Хрыстос не вымаўляўся.

— Чаму забараняеце ёй спа-
ваць?

— Бог сказаў: «Калі вясела...»
спяваюць «псалмы», — голас сек-
танткі прыглушаны, дзікаваты,
адказа перасяпаныя словамі з біб-
ліі.

— А наогула я не забараняю.
Люся сама не хоча. Слытайце,
яна сама скажа, — заклочае сек-
тантка.

— Люся, устань. У якім класе і
як вучышся?

— У чацвёртым. Выдатна.

— Чаму не ўступаеш у піяне-
ры?

— Каб уступіць у піянеры, трэ-
ба адраснаць ад бога. А я ведаю,
што бог ёсць, ён увайшоў у мае
сэрца...

Ціхі Люся голас агулае
больш, чым гом. Людзі бязтэ-
жыцца, устаюць і садзіцца ў хва-
ляванні. Як магло адбыцца, што
адзінаццацігадовае дзівачка,
вучаніца савецкай школы, апыну-
лася ў пэвуціні сектантскай?

На ўскраіне Гарадка па вуліцы
Дыдзішка ёсць дом № 24. Жыве
ў ім сям'я вядомага ў горадзе

рэпартаж з залы суда

сектанта-п'яцідзясятніка Балабоса-
ва. Сам гаспадар з'яўляецца арга-
нізатарам секты. У гэты ші-
шчакі заўважана, што створана спе-
цыяльная алімпіада камісія, якая
правярае выхаванне дзяцей у
семеіх сектанта-п'яцідзясятнікаў і
паставіла пытанне перад народ-
ным судом аб пазбавленні іх
бацькоўскіх правоў.

Пасля Іванова і Салдаценка
суд разабраў справу Ганны Ан-
цыбалавай. Гэта яшчэ зусім мала-
дая жанчына, але забудзліва
сама і збівае з правільнага шляху
сваіх дзяцей. Калі дачка Тамара
ўступіла ў піянерскую арганіза-
цыю, маці паставіла яе на калені
адмаўляць грахі, забараняе на-
сці дома чырвоны галшук. Яе
сін-першакоснік. Сама разам з
усімі дзецьмі ралізавалася бяспры-
кладнаму пацэту Юрыя Гагаріна
ў космас, а назаўтра прыйшоў у
школу сумны.

— Што з табой, Саша? — за-
пытала настаўніца Ніна Ільініч-
на Шалкоўская.

— А як Гагарын пералізеў трэ-
ціне неба? Мама казала: на трэ-
ціне неба бог...

Сектанцкія погляды Ганны Ан-
цыбалавай доўга цягнулі галшук.
Іван Анцыбалаў. Ён цягнуў тлу-
мачыў жонцы ўсё шкодзіць рэ-
лігійнага дурману. Але нішто не
дапамагло. Чатыры месяцы назад
ён вымушаны быў пайсці жыць
на другую кватэру, сям'я распа-
лася.

З гарачым адбярэннем сустра-
лі прысутныя рашэнне суда аб тым,
каб Іванова і Салдаценка паза-
быць права выхоўваць дзяцей,
уладкаваць Люсю і Таню ў шко-
лу-інтэрнат, а дзяцей Ганны Ан-
цыбалавай аддаць на выхаванне
бацьку.

П. ВОРАНАЎ,
прапагандыст Гарадоўскага
РК КПБ.

РОДНЫЯ КРАЯВІДЫ. Воезера Парукава.

Фота П. Чайкоўскага.

«Літаратура і мастацтва» — орган Міністэрства
культуры і праўлення Саюза пісатэляў БССР, Мінск.